

הנעדרים

- יואל כרמלי, 13 וחצי, דצמבר 1981, גיבעת-שמואל.
- נאוה אלימלך, 12, מרס 1982, בת-ים. (חלק מגופתה נמצא).
- דויד סטריקובסקי, 14 וחצי, אוגוסט 1982, בת-ים.
- ישראל סופר, 14, פברואר 1983, יפו.

כבר שבוע שקטי בולעת כדורי הרגעה, ומחזיקה מעמד בזכות הרבה אמונה ובריחה לרימיונות הרחוקים מהמציאות. "אני מדמיינת שהוא דופק בדלת, ובחיוך אומר לי, אמא, חזרתי! רק זה ואמונה. אין על מי לסמוך, לא מגלים בקפה, לא קוראת בקל"פים וגם לא מיטרה."

המישטרה לא בסדר

ה הורים מתקוממים עליך שהמישטרה רה דבקה בגירסה שהילד ברח מהבית ומסתתר.

ברירתם הקטנה והצפופה היו צריכים להדייק לאורן את האור בחדר הסמוך, מפני שהוא פחד להיכנס לחדר חשוך. אמא שלו מכירה אותו, ויודעת שהוא לא ישהה מחוץ לבית בחשיכה.

וואם ברה, אז המישטרה, שתוך 24 שעות הצליחה לתפוס את הפושעים המתוחכמים

אבי מרדלר, פסיכולוג:

בריחה מהבית היא תגובה על מערכת יחסים או על אירוע בעייתי בין הילד להוריו. בבריחתו רוצה הילד להעביר מסר כמו עצמאות, מרדנות או עלבון. הילד יודע שהמסר יגיע להוריו גם בהיעדרות של כמה שעות. היעדרות של יותר מיום אחד היא מדאיגה, כי היא מצביעה על משהו חמור שקרה בין הילד להוריו. ילד בן 12-13 הוא בעל שיקולי דעת, ויודע מהם הגבולות. על אחת כמה וכמה בישראל, שבה ילדים הם ערך מאוד גבוה, בניגוד לארצות הברית. הוא גם רוצה לחזור הביתה לעבור כמה שעות, כי הבית נתפס כמקום בטוח, חם, והוא קשור אליו.

בריחה ליותר מיום-יומיים היא חריגה ולא סבירה. במיקרה כזה צריך לבדוק את המיקרה לגופו, ולברר האם הילד ברח כבר בעבר. בריחה בעבר יכולה לחזק את הסברה שיש לו צורך בבריחה, ושזה חלק מאישיותו. במיקרה שילד הוא חריג, וביאמת ברה, סביר להניח שזו תהיה התנהגות מהונחנת, ולא אימפולסיבית.

אני לא מכיר את אורן ברהמי, אבל אם הוריו אומרים שלא ברח בעבר, שלא היה להם ריב מהותי, ושהוא מנחם מחושך, אז הסיכויים שהוא מסתתר קלושים ביותר.

ביותר במדינה, לא יכולה למצוא ילד בן 13, שמסתובב כבר שבוע ברחובות? בהמאן חושב שהילד נמצא אצל האסירים יעקב שמש, הרצל אביטן ושמועה אנג'ל. אמנם, יעקב שמש צילצל אליהם מבית הספר, הר הכחיש את השמועה שחטף את אורן כדי להיטיב את תנאי המאסר שלו ושל חבריו, אבל זה ההסבר היחיד שהאב מוצא לחוסר שיתוף הפעולה של המישטרה.

קטי ובהמאן מתחת לתמונות רמבו בחדרו של אורן. הם חושבים שאני פרימיטיבית ומטומטמת, שלא מבינה כלום"

שלא מבינה כלום ולא צריך לטרוח להסביר לה.

הבית מלא בשכנים ובקרובי משפחה שכאו לעורר. דומה מאוד לשיכעה. האנשים נכנסים מבלי לרפוק בדלת, ויושבים מסביב לשולחן נמוך, כשעל פניהם ארשת רצינית. בהתחלה הם שותקים, וכשמבינים שמותר לדבר כל אחד מביע את השערותיו. רבים מתבלבלים ומדברים על אורן כזמן עבר: "הוא

שוטרים שאלות, לא יכולה לענות, לא יכולה לצעוק, לא יכולה להתווכח. יכולה רק לכתוב. השוטרים, מצידם, מפרשים את אי-ידיעת השפה כטיפשות.

קטי, בעזרת מתורגמן: "אני לא מטומטמת, למרות שאני לא יודעת עברית. בפרס הייתי עורכת-דין, היתה לי עמדה, יכולתי להביע את עצמי. אני מעורבת רגשית, אבל לא אי-ברתי את ההגיון והשליטה העצמית. אני במצוקה, דואגת, הילד שלי נעלם. אני מבוהלת, חסרת-אונים, ואני גם מושפלת מכך שהשוטרים חושבים שאני פרימיטיבית ומטומטמת,

חוסר-הוודאות קשה להם יותר מהכל. המישטרה סבורה שהוא ברח. הם יודעים שלא יתכן שברה. אז המישטרה מסתירה כנראה את חטיפתו, כדי שהמישפחה לא תפריע במשאי ומתן עם האסירים.

לבהמאן להקה, המופיעה בחתונות בשרי רים פריים. עכשיו הוא יושב כפינת החרר, שותק. מעדיף לא לפצות את פיו, כדי שהכבי לא יתפרץ.

קטי נוכה הרבה. היא מרגישה כבולה. העברית שבפיה אינה טובה. היא לא יכולה להביע את דעתה, לא יכולה לשאול את ה